

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Пословни број. Гж.1694/12
Дана: 19.11.2012. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Петра Јовановића, председника већа, Бранке Бајић и Споменке Драгаш, чланова већа, у правној ствари тужиље **О. З. З. „О.“**, из О., коју заступа Н. Ј., адвокат у Б.ј П., против тужене **Р. С.**, коју заступа Р. ј. п. - Одељење Н. С., ради утврђења права власништва, одлучујући о жалби тужиље на пресуду Вишег суда у Новом Саду пословни број П.266/2011 од 14.02.2012. године, допуњена решењем Вишег суда у Новом Саду пословни број П.266/2011 од 16.03.2012. године, у нејавној седници већа одржаној дана 19.11.2012. године донео је:

ПРЕСУДУ

Жалба тужиље се **ОДБИЈА** и пресуда Вишег суда у Новом Саду пословни број П.266/2011 од 14.02.2012. године, допуњена решењем Вишег суда у Новом Саду пословни број П.266/2011 од 16.03.2012. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

ОДБИЈА се захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом првостепеног суда тужбени захтев, којим је тражено да се утврди да су непокретности, ближе побројане у изреци побијане одлуке, задружна својина опште земљорадничке задруге „О.“ О.. што је тужена дужна признати и трпети, те да се наложи РГЗ СКН Б. П. да на основу пресуде, након њене правоснажности, изврши упис права власништва на наведеним непокретностима, у корист тужиље, све у року од 15 дана од дана правоснажног пресуђења, је одбијен.

Решењем Вишег суда у Новом Саду пословни број П.266/2011 од 16.03.2012. године обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове поступка у износу од 10.200,00 динара, у року од 15 дана. Одбијен је захтев тужене за досуђивање законске затезне камате на досуђене трошкове поступка, почев од дана пресуђења па до исплате.

Против наведене пресуде тужилца је благовремено изјавила жалбу, побијајући је због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, као и на правилну примену материјалног права, а сходно одредби члана 372 став 2 истог Закона, овај суд је нашао да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, уз потпуно и правилно утврђено чињенично стање и правилном применом материјалног права, те је самим тим првостепени суд правилно одлучио о основаности тужбеног захтева, док је жалба тужиоца неоснована из разлога који следе.

Тужилца ОЗЗ „О.“ из О. је дана 2.10.1990. године закључила писмени споразум са ДПП „Б.“ о начину враћања имовине, средстава рада и људи бившег ОУР „Б.“ из О., сада тужилце, а који се 1978. године интегрисао са ОУР „Б.“. У члану 2. датог споразума наведено је да су странке заједнички утврдиле да је бивши „Б.“, из О., унео укупно 298 ха 77 ара и 91 м² обрадиве површине, да је ова површина приликом комасације умањена за 1% за к.о. О. а 1,5% за к.о. Б. П., да им је на име разлике у класи додељен део површина и да се тужилци има вратити укупно 320 хектара 88 ари и 07 м² и то у к.о. О., парцеле ближе побројане у побијаној одлуци.

У члану 3. споразума је између осталог наведено да су учеснице споразума сагласне да се без даљег питања и одобрења ДПП „Б.“, из Б. П., изврши промена уписа права коришћења у земљишним књигама на непокретностима уписаним у члану 2. споразума, у корист ЗЗ „О.“, из О., уз пренос у нови уложак. Предметни споразум је својеручно потписан од стране директора ЗЗ „О.“ и ДПП „Б.“, такође исти је снабдевен печатом учесница споразума. Наведени споразум није оверен у суду нити је закључен пред органом управе, надлежним за имовинско правне послове, у смислу Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 1. јула 1953. године.

Тужилца је за време комасације у к.о. О. током 1983. године, била у саставу ДП „Б.“, из Б. П.. Од стране учесника комасације, ДП „Б.“ у комасациону масу је унета површина земљишта од укупно 297 ха 65 ари и 06 м². Тужилца је пре комасације, теретним правним послом, стекла укупну површину земљишта од 169 ха 92 ара и 98 м². Поред тога, тужилца је такође пре комасације ради груписања земљишта куповала одређене парцеле, које је мењала са корисницима земљишта, који су се граничили са њеним поседом и на тај начин укрупњавала посед. На описани начин тужилца је стекла земљиште у укупној површини од 50 ха 33 ара и 13 м². Након окончања поступка комасације у к.о. О. појавио се вишак у комасационој маси па је ДП „Б.“ у новцу по тадашњим тржишним ценама платила Комисији за комасацију за површину од 19 ха 99 ара и 07 м².

У току комасације у к.о. Б. П. тужилца се такође налазила у саставу ДП „Б.“, из Б. П.. Укупна површина земљишта коју је тужилца пре комасације стекла

на основу купопродајних уговора и уговора о замени, у к.о. Б. П., износи 56 ха 96 ари и 07 м2.

Површина земљишта коју је тужилца стекла пре комасације, у к.о. О., на основу теретних правних послова износи 240 ха 25 ара и 18 м2 а у к.о. Б. П. 56 ха 96 ара 07 м2, укупно 297 ха 21 ара и 20 м2.

Тужена је стекла правни основ за упис својине у јавне књиге на основу Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине. У току 2008. године и 2009. године након разграничења ДП „Б.“ и Републике Србије урађено је раздвајање непокретности тако да су непокретности за које је ДП „Б.“ доказала да су стечене теретним правним послом, уписане у један лист непокретности а непокретности, за које ДП „Б.“ није имала доказа, уписане су у други лист непокретности број ..., као власник и корисник уписана је Р. С. тј. М. за п., в. и ш. У листу непокретности број ... су биле уписане све непокретности које је користило ДП „Б.“ и на којима је био уписан као сувласник у одређеним деловима са Р. С.. ДП „Б.“ је урадила разграничење и консолидацију и закључила уговор о физичкој деоби, тако да је дошло до раздвајања непокретности уписане у сувласништву и листу непокретности број ... к.о. О., где су све непокретности за које је ДП „Б.“ имало доказ о теретном стицању су уписане у власништво ДП „Б.“ а за сувласнички део непокретности за које ДП „Б.“ није имала доказа о теретном правном послу су пренете у лист непокретности број к.о. Б. П. као власништво Р. С. а корисника М. п., ш. и в.

На спорним непокретностима које се налазе у к.о. Б. П., ближе побројаним у побијаној одлуци, ДП „Б.“ и тужена су били сувласници и то ДП „Б.“ у 107818/206255 дела а тужена у 98437/206255 дела, са правом коришћења на делу тужене у корист М. п., ш. и в. Током 2008. и 2009. године долази до разграничења, консолидације и физичке деобе између ДП „Б.“, из Б. П. и тужене, долази до раздвајања непокретности које су до тог момента биле у сувласништву између наведених субјеката, па је тужена постала у целости власник на непокретностима које ДП „Б.“ није стекла теретним правним пословима. На описани начин тужена је у целости постала власник на предметним непокретностима. У току трајања парничног поступка на датим непокретностима извршена је од стране РГЗ СКН Б. П. предбележба права задружне својине у корист тужилце.

Тужилца је од издвајања од ДП „Б.“ у фактичком поседу предметних непокретности у к.о. Б. П. и к.о. О. и исте обрађује.

Везано за жалбене наводе којима је оспорена примена материјалног права тј. одредби Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине ("Сл. гласник РС", бр. 49/92) суд налази су исти неосновани јер је првостепени суд позивајући се на исте правилно образложио основ по ком је тужена стекла право својине на предметним парцелама.

Наиме, суд налази да је у поступку разграничења између тужене и ДП „Б.“ постојао правни основ на страни Р. С. за стицање права својине на предметним некретностима с обзиром да ДП „Б.“ није претворило предметно пољопривредно земљиште у друштвени капитал тог предузећа до 31.12.1997. године, као последњег законског рока до када је то било могуће учинити у

смислу члана 2. Закона о изменама и допунама Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине ("Сл. гласник РС", бр. 54/96 од 26.12.1996. године) а у вези члана 1. Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине ("Сл. гласник РС", бр. 49/92).

У побијаној одлуци првостепени суд је дао разлоге који искључују могућност да предметне парцеле тужиљи буду враћене по основу Закона о начину и условима враћања имовине стечене радом и пословањем задруга и задругара после 01.07.1953, године, које прихвата и овај суд.

У чињеничном стању побијане одлуке постоји утврђење да је бивши ОУР „Б.“ из О. променом организовања постао ОЗЗ „О.“. Међутим, у истом нема утврђења о променама облика организовања „у назад“ од ОУР-а „Б.“ ка ЗЗ О., која је теретним правним пословима прибавила предметне некретнине тј. чињеница на основу којих би се недвосмислено могло утврдити да се променом организовања ЗЗ „О.“ трансформисала у ОУР „Б.“. На основу чињеничног утврђења побијане одлуке може се само утврдити да су ЗЗ „О.“ и тужиља ОЗЗ „О.“ задруге исте врсте и назива али не и да између истих постоји континуитет тј. да је тужиља правни следбеник ЗЗ „О.“.

На бази датог чињеничног утврђења могло би се говорити о постојању услова за стицање права својине на предметним некретнинама по основу Закона о задругама „Службени лист СРЈ“ бр.41/96, 12/98 и „Службеном гласнику РС“ бр.34/2006. Наиме, чланом 95. означеног закона прописано је између осталог, да ће имовина која је била у власништву задруга и задружних савеза односно савеза задруга, а која је после 1953 године пренета без накнаде правним лицима која нису задруге или задружни савези, бити враћена задрузи исте врсте која послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине чији се повраћај тражи односно задружном савезу који врши функцију задружног савеза или савеза задруга чија је имовина била. Међутим, законодавац је овакву могућност подношења захтева за враћање задружне имовине ограничио предвидевши преклузивни рок од две године за подношење захтева, од дана ступања на снагу закона односно од дана формирања новоосноване задруге. Што практично значи да је тужиља преклудирана у праву на остварење права својине по датом основу на предметним некретнинама.

Ценећи горе изложено суд налази да тужиља није доказала постојање законом тражених услова, ни по једном од горе ближе описаних основа, којима би се оспорила власништво Р. С. на предметним парцелама.

Приликом одлучивања о благовремено поднетој жалби тужиље суд није узео у разматрање разлоге наведене у допуни исте имајући при томе у виду одредбе члана 355 ЗПП-а, којима је прописан рок за подношење жалбе од 15 дана и одредбе члана 365 став 2 истог закона, којима је прописано да је жалба неблаговремена ако је изјављена после истека законског рока за њено подношење те чињенице да је тужиља побијану одлуку примила дана 20.03.2012. године а да је допуна њене жалбе запримљена код првостепеног суда дана 05.04.2012. године.

Имајући у виду одредбу члана 161 став 1 ЗПП, којом је прописано да ће суд када одбије или одбаца правни лек одлучити и о трошковима насталим у

поступку поводом тог правног лека, овај суд, сходно цитираној и одредби члана 149 став 1 ЗПП, није досудио тужиљи трошкове на име састава жалбе, с обзиром на то да иста није успела са својим правним леком, односно да жалба тужиље није била од утицаја на остваривање њених права.

На основу свега изнетог, овај суд је применом одредаба члана 373 тачка 2 и 375 ЗПП-а, одлучио као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ПЕТАР ЈОВАНОВИЋ, с.р.

Зто